

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 14. října 2021 v trestní věci obžalovaného [údaje o účastníkovi]

takto:

Odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-město a obžalovaného [jméno] [příjmení] proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 11.6.2021 č.j. 4 T 38/2020-951 se podle § 256 trestního řádu zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným tím, že v [obec] dne 30. 4. 2019 v dopoledních či podvečerních hodinách ve společných prostorách kuchyně nacházející se v 2. nadzemním podlaží ubytovny na adrese [adresa], a [jméno] [příjmení], [datum narození], pobodáním nůžkami, které při tom držel v ruce, čímž nejméně u [jméno] [příjmení] vyvolal obavu o zdraví nebo život. Toto jednání bylo právně kvalifikováno jako přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2, písm. b), c) trestního zákoníku, za což byl odsouzen podle § 345 odst. 3 ve spojení s § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 27 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Současně mu byl podle § 75 odst. 1 trestního zákoníku uložen trest zákazu pobytu na území okresu [okres] na dobu 5 roků. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Krajského soudu v Plzni sp. zn. 9 To 125/2020 ze dne 25. 8. 2020, kterým byl měněn rozsudek Okresního soudu Plzeň – město sp. zn. 4 T 99/2019 ze dne 3. 3. 2020, stejně jako všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, jestliže vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu.

2. Dále bylo rozhodnuto tak, že obžalovaný [jméno] [příjmení] byl podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn obžaloby pro skutek, že dne 31. 7. 2019 v době od 16:35 hod do 16:38 hod na chodníku před domem na adrese [obec], [ulice a číslo] v prostoru zastávky MHD [ulice] po předchozí slovní rozeprá s okolujícími [jméno] [příjmení], [datum narození] a [jméno] [příjmení],

[datum narození] (na místě byl se svou nezletilou dcerou [jméno] [příjmení], [datum narození]) vytáhl z igelitové tašky nůž s délkou čepele nejméně 15 cm a následně s ním opakovaně ohrožoval [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] tím způsobem, že jim nožem máchal před obličejem a po [jméno] [příjmení] nejméně jedenkrát seknul ve směru shora šikmo dolů v těsné blízkosti jeho obličeje a krku, přičemž směrem k poškozeným uváděl, ať jdou od něho dál, že je schopný na ně zaútočit a bodnout je, pak svůj nůž ukryl, nastoupil do trolejbusu MHD [číslo] načež byl po upozornění [jméno] [příjmení] směrem k řidiči řidičem z trolejbusu vykázán a z místa tedy odešel, a tohoto jednání se dopustil přesto, že byl rozsudkem Městského soudu Brno sp. zn. 6 T 105/2017 ze dne 15. 2. 2018, který nabyl právní moci s rozsudkem Krajského soudu Brno sp. zn. 3 To 97/2018 dne 4. 4. 2019 odsouzen pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, který vykonal dne [datum], čímž měl spáchat přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku.

3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný [jméno] [příjmení] včasné odvolání, které bylo zaměřeno proti výroku o vině i trestu, a které následně podrobně odůvodnil jednak sám, jednak prostřednictvím svého obhájce. Obhájce poukázal na to, že obžalovaný oba skutky popíral. Opakovaně se vyjadřoval, že vzájemné vztahy osob bydlících na ubytovně, zejména k jeho osobě, byly konfliktní a vyhrocené a svoje stíhání považuje za reakci zejména správcové ubytovny, s níž a jejím bývalým přítelem [jméno] měl osobně vztahy nejkonfliktnější. Soud k závěru o vině dospěl výhradně z nepřímých důkazů. Obě nezletilé děti nebyly vcelku pochopitelně vyslyšány v trestním řízení, ale nebyly ani vytěženy pracovníky OSPOD, což je s odstupem času více jak dvou let pochybení, které již nelze zhojit. Za rozhodné usvědčující důkazy považuje soud výpovědi obou matek nezletilých a správkyně ubytovny [jméno] [příjmení]. Soud dospěl k závěru, že samotná výpověď svědkyně [příjmení] by byla nedostatečná s ohledem na její konfliktní vztah s obžalovaným. Situace se změnila tím, že výpovědi všech tří svědkyň se v podstatných bodech shodují, kdy soud poukázal zejména na věrohodně působící verzi svědkyně [příjmení]. Obhajoba však poukazuje na to, že žádná ze svědkyň nebyla popisované události osobně přítomna, svědkyně [příjmení] měla údajně nadávky a výhrůžky vůči dětem slyšet. Svědkyně [příjmení] nejprve uváděla, že výroky obžalovaného měla slyšet, následně k dotazům prohlásila, že slyšela až reakci matek obou dětí, které měly informace zprostředkované od nezletilých. Konkrétní výroky je třeba hodnotit ve spojení s jeho dalším konáním, kdy obžalovaný měl vyhrožovat podobáním nůžkami, které držel v ruce. Ani jedna ze svědkyň nepotvrdila, že v době údajného incidentu měl obžalovaný v ruce nějaký předmět, zejména pak nůžky. Svědkyně [příjmení] připustila, že nůžky u obžalovaného viděla až následně, pak uvedla, že nůžky v ruce měl, ale měl je schované a jasně uvedla, že neviděla, zda je na nezletilé vytahoval. Verbální výhrůžky měla svědkyně [příjmení] slyšet, v pokračování výslechu uvedla, že slyšela nadávky, ale ne výhrůžky zabitím pomocí nůžek. Výpověď svědkyně [příjmení] je tak třeba hodnotit jako rozpornou a nesouladnou s výpověďmi svědkyň [příjmení] a [příjmení]. Svědkyně [příjmení] tlumočila sdělení obou dětí a popisovala i další údajný incident z téhož dne (nepuštění syna z WC). Také uvedla, že syn nezmiňoval, že by obžalovaný měl u sebe nůžky a držel je, tak dle ní událost v kuchyni strach u syna nevyvolala. O vyvolání strachu u syna hovoří svědkyně [příjmení], je vak třeba poukázat na konfliktní vztahy svědkyně s obžalovaným. Svědkyně [příjmení] též vedla, že svědkyně [příjmení] u jednání nebyla a informace měla zprostředkovaně od svého syna. Soud při závěru o vyvolání obavy u nezletilého [příjmení] vycházel z výpovědi jeho matky [jméno] [příjmení], jejíž věrohodnost je však snížena faktem jejich konfliktních vztahů s obžalovaným, což potvrdila i svědkyně [příjmení]. Dle názoru obžalovaného tak po podrobném rozboru výpovědí svědkyň zůstávají důvodné pochybnosti o vině obžalovaného, proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil ve výroku I. a obžaloby ho zprostil.

4. Obžalovaný pak v doplnění odvolání poukázal na svoji závěrečnou řeč. Doplnil, že nemůže přijmout vinu ani za skutek pod bodem I., když se ho nedopustil. Poukázal na dobu oznámení

skutku až po týdně po jeho spáchání, nebylo řádně označeno, kdy se stal (dopoledne či večer). Dále na to, že děti nebyly řádně vyšetřeny psychologem ani vyslechnuty. Orgány činné v tr. řízení ani soud nezjišťovaly, zda obžalovaný měl pro tr. čin motiv. Poukázal také na napjatou situaci na ubytovně, kdy i on si stěžoval na chování některých asociálů žijících na ubytovně, a naopak oni si stěžovali na jeho osobu. Také byla známa jeho minulost. Sám obžalovaný pak podával několik trestních oznámení a situaci řešil i na sociálním odboru, kde také vykazoval obavu, svědkyně [příjmení] a [jméno] nezačali tzv. očkovat své děti. Obžalovaný je dle stanovisek znalců z dřívější doby zdravý člověk, není nebezpečný pro své okolí. Pokud se s tímto závěrem neztotožnila znalkyně [příjmení], je to otázka pro možnou revizi jejího posudku. Pokud by se intenzivně dopouštěl útoků na obyvatele ubytovny, byl by nepochybně dříve vystěhován, ostatně z žádného útoku obviněn nebyl. Se svědkyní [příjmení] neměl konflikt, což i ona potvrdila. Ani jedna ze svědkyň pak žádnému vyhrožování dětem ze strany obžalovaného nebyla přítomna, naopak svědkyně [příjmení] je pachatelkou přestupku vůči němu. Rovněž zmínil, že na pokoji s ním na ubytovně bydlel ještě jeden ubytovaný stejné výšky a mohlo tak dojít k jeho záměně. Navrhl, aby krajský soud si přehrál video z kamery trolejbusu a vyžádal si spis Městského soudu v Brně sp. zn. 8 T 35/2019.

5. Včasné odvolání bylo podáno též i ze strany státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-město, a to v neprospěch obžalovaného do zprošťující části výroku rozsudku. Poukázala na to, že obžalovaný sám nepopírá, že by ke konfliktu s [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] nedošlo, dokonce připustil, že měl v ruce u těla nůž. Oba svědci byli vyslechnuti a z jejich výpovědi vyplývá, že oba společně šli kolem zastávky MHD, svědek [příjmení] šel i s nezletilou dcerou. Mezi sebou si něco řekli o obžalovaném, který to zaslechl a začal mezi nimi slovní konflikt, v jehož průběhu obžalovaný vytáhl nůž, kterým začal máchat ve vzdálenosti do 2 m před obličejem [jméno] [příjmení]. Svědek [příjmení] stál s nezletilou opodál. Pro odstup času si ani jeden z nich nebyl schopen vzpomenout na konkrétní slovní výrazy, takže oproti podané obžalobě nejsou prokázány slovní výhrůžky ze strany obžalovaného. V průběhu hlavního líčení bylo prokázáno, že obžalovaný mácháním nožem na místě veřejnosti přístupném i za přítomnosti většího počtu nezjištěných osob ohrožoval poškozeného, což je výtržnickým jednáním a naplňuje skutkovou podstatu přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, kdy se činu dopustil opětovně s ohledem na předchozí odsouzení v obžalobě uvedené. Proto závěrem navrhl, aby krajský soud zrušil zprošťující výrok a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení a rozhodnutí.

6. Krajský soud v Plzni přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu a způsobem stanoveným § 254 trestního řádu, tedy vzhledem k obsahu odvolání obžalovaného a státní zástupkyně přezkoumával rozsudek ve všech výrocích, jakož i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, a to z hlediska odvoláními vytýkaných vad. K vadám, které odvoláními nebyly vytýkány, by odvolací soud přihlédl jen, pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Po přezkoumání napadeného rozsudku naznačeným způsobem dospěl krajský soud k následujícím závěrům.

7. V řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, neshledal odvolací soud žádná procesní pochybení, která by měla vliv na závěry soudu, tedy na správnost napadených výroků. Řízení proběhlo v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními. Obžalovaný byl řádně poučen, vyslechnut a v rámci hlavních líčení byly provedeny výslechy svědků, znalkyně a listinné důkazy. Všechny uvedené důkazy byly provedeny procesně správným způsobem a nedošlo tedy k žádnému porušení práva obžalovaného na obhajobu.

8. Po přezkoumání výroku o vině napadeného rozsudku dospěl odvolací soud k závěru, že rovněž v otázce uznání viny obžalovaného daným skutkem nebylo shledáno pochybení. Nálezací soud řádně dle § 2 odst. 5 trestního řádu zjistil skutkový stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, procesně správným způsobem provedl všechny potřebné a dostupné důkazy. Důkazy pak byly zhodnoceny v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu. V odůvodnění rozhodnutí okresní soud zcela logickým způsobem své závěry, ke kterým dospěl, zdůvodnil a odůvodnění rozsudku

odpovídá ust. § 125 odst. 1 tr. řádu. Lze tedy shrnout, že skutková i právní zjištění, která okresní soud učinil, jsou dle názoru krajského soudu správná, tomuto hodnocení nelze nic vytknout.

9. Pokud jde o námitky obžalovaného ve vztahu k výroku o vině, směřovaly proti skutkovým zjištěním a posouzení věrohodnosti svědeckých výpovědí. Dle názoru krajského soudu jsou však tyto námitky nedůvodné. Okresní soud se podrobně zabýval výpověďmi obžalovaného i svědkyň, posuzoval je jednotlivě i v souhrnu. Je třeba poukázat i na to, že krajský soud je ve smyslu § 263 odst. 7 trestního řádu vázán hodnocením důkazů nalézacím soudem, pokud sám jiné důkazy neprovádí. V daném případě neshledal, že by hodnocení bylo v rozporu s formální logikou nebo že by neodpovídalo požadavku na hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu, a neměl tak důvod do věci v této části zasáhnout. Jak z uvedeného vyplývá, krajský soud se ztotožnil se závěry soudu I. stupně, kdy v podstatě by opakoval podrobnou argumentaci uvedenou v napadeném rozsudku. Je tedy nepochybné, že soud I. stupně dle názoru krajského soudu jednání obžalovaného tak, jak je popsáno, i správně právně posoudil jako přečin nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1, 2 písm. b), c) tr. zákoníku.

10. Je třeba též uvést, že krajský soud zamítl návrhy obžalovaného na doplnění dokazování, a to znaleckým zkoumáním svědkyň [příjmení], [příjmení] a [příjmení]. Tento závěr je odůvodněn tím, že doplnění dokazování v navrhovaném rozsahu nepovažuje za nutné, a to i proto, že není obvyklé, aby v podobných případech byly svědci bez dalšího znalecky zkoumáni. Krajský soud si za účelem prověření jejich osob a tím i posouzení věrohodnosti vyžádal rejstřík trestů, kdy bylo zjištěno, že svědkyně [příjmení] a [příjmení] jsou zcela bezúhonné, a svědkyně [příjmení] měla problémy se zákonem, ale byly naprosto jiného charakteru, když se jednalo o přečin zanedbání povinné výživy. Krajský soud v této souvislosti musí uvést, že s ohledem na to, že se skutek stal na ubytovně a jednalo se tedy o obyvatele ubytovny, je třeba tuto okolnost vzít v potaz. Není to myšleno nějak hanlivě, ale lze předpokládat, že na ubytovnách se převážně zdržují lidé, kteří mají blíže sociálnímu vyloučení, v některých případech se jedná o osoby s trestní minulostí, a jejich sociální status není tedy příliš silný. Proto tedy pro soud tato zjištění ke svědkyni nejsou až tak překvapivá. Nicméně je třeba zdůraznit, že krajským soudem byla k doplnění ještě vyžádána zpráva ohledně péče svědkyň o děti, a tam žádné závady shledány nebyly. I proto krajský soud nedospěl k závěru, že by bylo potřebné doplnit dokazování v navrhovaném směru, proto byl návrh obhajoby zamítnut.

11. Krajský soud toho názoru, že okresní soud postupoval správně. Pokud lze vytknout nebo mít určité výhrady k tomu, jak probíhalo dokazování, tak se to týká stádia přípravného řízení, jak i obhajoba poukázala. Dnes už je v podstatě nepředstavitelné, aby nezletilé děti byly s takovým časovým odstupem 2,5 roku k incidentu vyslýchány nebo aby s nimi byly pořizovány nějaké záznamy. Nelze nevidět, že ve výpovědích svědkyň [příjmení], [příjmení] a [příjmení] se vyskytly i určité časové nejasnosti, nicméně těmito se okresní soud zabýval. Dospěl k závěru, že o věrohodnosti jejich výpovědí nemá pochybnosti, svědkyně v podstatě si své výpovědi potvrzují, s čímž se i krajský soud ztotožnil. Jelikož nebylo zjištěno stanovisko samotných dětí, je třeba poukázat na zpráva OSPOD, kterou si krajský soud vyžádal. Dle této zprávy nezletilý [jméno] [příjmení] během šetření dne [datum] sám popisoval situaci, kdy jemu a kamarádovi [anonymizováno] vyhrožoval pan [příjmení]. K dotazu pak sdělil, že v souvislosti s událostí nevyhledal odbornou pomoc a doplnil, že si na událost již příliš nepamatuje. Je tedy zjevné, že ještě s časovým odstupem zmínil, že k něčemu takovému došlo a pokud si na událost již příliš nepamatoval, není na tom nic neobvyklého, když se snažil tento zážitek vytěsnit.

12. Pokud se tedy okresní soud neztotožnil s tvrzením obžalovaného, že se jednalo o nějakou snahu ho vystěhovat z ubytovny, pak tak učinil na základě hodnocení důkazních prostředků, které měl k dispozici a které vyhodnotil dle názoru krajského soudu zcela logickým způsobem. V této souvislosti je třeba poukázat i na to, že okresní soud nepostupoval ve věci paušálně, tam kde si vinou obžalovaného nebyl jist, tam ho jednání zprostil. Stejně tak lze na druhou stranu zmínit i to, že osobnostní rysy obžalovaného, které jsou jasně prokazatelné a dokladované, jak předchozími odsouzeními, tak znaleckým posudkem i zprávou věznice, tak tyto rysy ho ke konfliktnímu jednání

předurčují, má pro to předpoklady a obžalovanému postačí impulz, na který by běžná populace nereagovala. Znalkyně se vyjádřila v tom směru, že nesnášenlivost a konfliktnost má základ v osobnosti obžalovaného. Obžalovaný má velice nepříznivé povahové vlastnosti, je vysoce konfliktní, impulsivní, je tam silná narcistická a disociální složka, kdy nerespektuje pravidla. O závěrech znalkyně nemá soud pochybnosti, když i z aktuální zprávy věznice totiž vyplývá, že opakovaně se objevují známky agresivního chování, opakovaně se snaží ovládat druhé lidi a užívat je ve svůj prospěch, lež používá nad rámec běžných konvencí a spíše defenzivně. Je patrné scénářové opakování obtíží, zejména v interakcích s okolím, cítí křivdy na své osobě, je nedůvěřivý. Osobnostně je významně neuroticky strukturovaná jedinec, pohotový k iritabilitě, má velmi nízký práh vyprovokovatelnosti na pozadí ego přecitlivělosti. Takže toto vše je v souladu s tím, jak o věci bylo vypovězeno svědkyněmi, byť se jedná o výpovědi zprostředkované. Ani jedna ze svědkyň přímo na místě nebyla, byly tam pouze ty dvě nezletilé děti. Nicméně je tam tvrzení matky, že jeden z chlapců se pak večer pomočil (svědkyně [anonymizováno]) a že tedy nějaký negativní dopad to na nezletilého skutečně mělo. Jednak za podstatnou je třeba považovat výpověď svědkyně [příjmení], která jako jediná neměla s obžalovaným konflikty, a které si opakovaně u dětí ověřovala, zda se skutečně incident stal a jak probíhal. Navíc dětem nebyla známa minulost obžalovaného, ať již v rovině trestněprávní či přestupkové, a ztěží by si mohly vymyslet výhrůžku nůžkami, pokud by se tak skutečně nestalo. Lze si také představit, že dítě ve věku kolem 7 let, pro které je dospělý obvykle autoritou, tak na takové situace může reagovat různým způsobem. Záleží i na tom, jak dítě vnímá nestandardní situace, některé dítě si to ani neuvědomí a některé to naopak citelněji zasáhne. Obecně však lze mít za to, že to spíše zvyšuje, než snižuje společenskou škodlivost takového jednání a vzhledem k citované reakci nejméně jednoho z nezletilých, je tomu tak i v tomto konkrétním případě. Z tohoto pohledu se krajský soud domnívá, že okresní soud v tomto bodě také nepochybil.

Odvolací soud dospěl k závěru, že rovněž výrok o trestu z napadeného rozsudku je správný, řádně zdůvodněný a nalézací soud při ukládání trestu zohlednil veškerá zákonná hlediska uvedená v § 37 až 39 trestního zákoníku. Přihlédl ke všem skutečnostem svědčícím ve prospěch i neprospěch obžalovaného a tyto řádně promítl do úvahy o druhu i výši uloženého trestu. Správně ukládal dle § 43 odst. 2 tr. zákoníku trest souhrnný, když trest byl ukládán za jednání spáchané v dubnu 2019, tedy dříve, než byl Okresním soudem Plzeň-město pod sp. zn. 4 T 99/2019 vyhlášen dne 3. 3. 2020 odsuzující rozsudek a výrok o trestu byl změněn rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 8. 2020 sp. zn. 9 To 125/2020. Zohlednil i osobu obžalovaného, jeho trestní minulost a vysvětlil, proč nelze dospět k jinému závěru o druhu trestu, než uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, když je třeba vzít úvahu i již zmíněný vztah souhrnnosti. Pokud soud I. stupně uložil trest odnětí svobody v trvání 27 měsíců, kdy byl ukládán dle trestní sazby v rozpětí jeden rok až pět let a fakticky došlo k navýšení o 7 měsíců, nelze takto uložený trest považovat za trest nepřiměřeně přísný, kdy pouze takový trest by mohl odvolací soud ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu zrušit. Současně s ohledem na ukládání trestu souhrnného byl obžalovanému uložen i trest zákazu pobytu, který mu dřívějším rozsudkem byl uložen. Je třeba vidět, že obžalovaný se obdobných jednání dopouští opakovaně, kdy i zdejší senát nedávno rozhodoval ve věci, kde byl obžalovaný v postavení poškozeného ve výkonu trestu, nicméně proto, že evidentně vyvolal ve výkonu trestu konflikt, takže posléze na to, „dopltil“. Je tedy zjevné, že chování obžalovaného k takovým konfliktním situacím vede a že si nevezme jiné ponaučení, nežli právě z výkonu trestu odnětí svobody.

13. Okresní soud nepochybil ani při zařazení obžalovaného pro výkon trestu do příslušného typu věznice, kdy toto odpovídá zákonným ustanovením, když nepodmíněný trest odnětí svobody lze vykonávat pouze ve věznici s ostrahou či věznici se zvýšenou ostrahou. V případě obžalovaného nejsou plněny podmínky pro jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, nýbrž pro zařazení do věznice s ostrahou. Okresní soud proto rozhodl v souladu s ust. § 56 odst. 2 písm. a) tr.

zákoníku. S ohledem na výše uvedené je tak zřejmé, že krajský soud neshledal důvod ani pro zásah do výroku o trestu.

14. Pokud se týká odvolání státní zástupkyně do zprošťujícího výroku rozsudku, je třeba shodně jako v případě odsuzujícího výroku poukázat na to, že podle § 263 odst. 7 tr. řádu hodnocení důkazů je doménou primárně nalézacího soudu. Dle názoru krajského soudu i v této části se okresní soud přiměřeným a logickým způsobem vyrovnal s hodnocením důkazní situace a tomuto hodnocení nelze v zásadě nic vytknout. Na odůvodnění napadeného rozsudku lze odkázat a zejména je třeba zdůraznit, že z provedeného dokazování vyplynulo, že svědek [příjmení] se prokazatelně choval, ne-li agresivněji, tak přinejmenším stejně agresivně jako obžalovaný. Také je třeba zopakovat to, co bylo uvedeno již výše, a to, že osobnostní nastavení obžalovaného, (které je dle názoru krajského soudu je zcela přesně vystiženo v hodnocení z věznice), vede k tomu, že obžalovaný nepotřebuje příliš velký podnět, aby začal poněkud nervózněji nebo agresivněji reagovat na nastalou situaci, kterou by někteří přešli bez povšimnutí. Nicméně v tomto případě tím podnětem bylo právě to, že na obžalovaného bylo ze strany poškozených, zejména poškozeného [příjmení] poukazováno v souvislosti s jeho jiným jednáním z dřívější doby, které bylo medializováno a je také krajskému soudu známo. To bylo impulsem a vedlo k určitému vyhrocení nastalé situace. Nicméně, jak na to okresní soud správně poukazuje, použití nože je objektivně doloženo až ve chvíli, kdy se obžalovaný již vzdaloval od trolejbusu, tedy od poškozených. Okresní soud si logicky vyhodnotil i tu vzdálenost, v jaké obžalovaný byl v tu chvíli od svědků, kdy přihlédl i k výpovědi řidiče trolejbusu svědka [příjmení], který situaci sledoval. Také si správně vyhodnotil i to, jakým způsobem se zejména svědek [příjmení] choval vůči obžalovanému, což vyplynulo jednak i z výpovědi již zmiňovaného řidiče trolejbusu i kamerového záznamu z trolejbusu. Též i posuzoval, zda svědek [příjmení] mohl nebo nemusel vnímat konflikt a pokud ho vnímal, tak s přihlédnutím k tomu, že tam nebyl sám, ale měl s sebou nezletilou dceru. To jsou všechno okolnosti, které okresní soud řádně zhodnotil.

15. Jediné s čím by bylo možno polemizovat, takto je otázka, zda by prokázané jednání obžalovaného (tedy manipulace s nožem na větší vzdálenost při jeho odchodu ze zastávky) bylo možné posoudit jako přestupek proti občanskému soužití či nikoli. V tomto směru je třeba též zmínit, že krajský soud měl k dispozici i obhajobou zmiňované rozhodnutí v poslední věci obžalovaného, a to rozhodnutí Okresního soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 38 T 167/2020 ze dne 22. 12. 2020. V tamní věci se jednalo o podobné jednání, kdy dokonce došlo k přímému fyzickému kontaktu bez použití nože, ale kde se obžalovaný odmítl podrobit kontrole revizorům MHD, resp. neměl jízdenku a v podstatě se přetlačoval s revizory, tyto slovně vulgárně napadal, plívnul ve směru k řidiči, snažil se revizorům vysmýknout a kopl do koše apod., tak toto jednání, kdy k fyzickému kontaktu došlo, bylo posouzeno vysloveně jako přestupek. V projednávané věci není přímý kontakt doložen, resp. je sporný, a pak je zřejmé, že okresní soud dle názoru krajského soudu postupoval v zásadě správně, když obžalovaného tímto skutkem obžaloby dle § 226 písm. a) tr. řádu zprostil. I kdyby názor na posouzení věci mohl vést k tomu, že věc by měla být postoupeno k projednání přestupku, tak lze kvitovat stanovisko okresního soudu, kdy je zcela zřejmé, že správní orgán by uvedenou věc s ohledem na trestní stíhání obžalovaného zastavil.

16. Závěrem lze tedy shrnout, že krajský soud námitky obžalovaného ani státní zástupkyně neshledal důvodnými, a proto jejich odvolání postupem dle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze

prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 14. října 2021

Mgr. Miloslav Sedláček
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Martina Modráková